

από συλλυγιστήριο. Πέντε, δέκα χιλιάδες; Και τί θάναυτοι μπροστά στις τόσες χιλιάδες που θα καθίσουν απίτιμα τους ή θα πάνε στον περίπατό τους ή θα κοιτάζουν τη δουλίτσα τους; Αυτοί, οι τελευταίοι, αποτελούν την Κοινή Γνώμη και μόνο μια τέτια Κοινή Γνώμη πρέπει να σέβεται κάθε κυλοσυγκρίτης πολιτικός.

*

ΓΙΑ να θυμηθούμε και λίγη ιστορία. Τα Βαγγελικά γινέζα για να πέσει ο Θεοτόκης. Τα Όρεστιακά για να πέσει ο Ράλλης. Τα σημερινά θα γίνουν για να πέσει ο Βενιζέλος. Με το να υπάρχει ένας μουρλομιστρώτης, αφήσαμε να τον ξεμελλεύεται το ζήτημα ή Πολιτική.

Ο κ. Θεοτόκης έλαψε κ' έπεσε. Ο Ράλλης έδειξε τη γροθιά του και δεν μπορούσε να τον κοινήσουν από τη θέση του. Τώρα ήρθε η άρσάδα του Βενιζέλου να δείξει, όχι πια τί γροθιά του, μα την κλωστή του, για να φάγει τελειωτικά από τη μέση αυτός ο μπελός.

Νά δοίμε.

ΚΕΙΝΟΣ που ξεσπάθωσε υπέρ του Μιστριώτη τούτη τη φορά (δηλ. που ξεσπάθωσε κατά των Βενιζελών), είναι ο «Χρόνος», ο ίσως τα προχτές Βενιζελικότατος. Και ξεσπάθωσε όχι γιατί κινυνεύει ή γλώσσα (μόνο όταν κινυνεύει ή κυκλοφορία τους συγκινούνται οι Αθηναϊκές φημερίδες), μα γιατί ο κ. Χαιρόπουλος, ο διευθυντής του «Χρόνου», δεν μπήκε στον Κυβερνητικό σudaσμό και δεν είναι σήμερα βουλευτής.

Και νά, το μεγάλο λάθος του κ. Βενιζέλου. Πρίν έρθει στην Αθήνα έτρεπε να φροντίσει να μάθει τί κοινά είναι αυτά που διευτύνουν εδώ τις πατριωτικές έφημερίδες. Ο Γρανίτσας έ, δεν μπόρεσε ή ο δέ θέλησε να το δώσει σωστά πληροφορίες. Ας ρωτούσε άλλους. Ας φώναζε έμεις να του τους συνημερίσαμε έναν έναν με τάληθινά του τά χωρία. Και τότε δέ θα πάθαινε αυτά που παθαίνει σήμερα, ακα και οι «Αθηναί» και ο «Χρόνος» θα τον πνίγανε από τά λιβάνια.

Μα έλπίδα άδυστη για Υπουργείο στον Πόλ και μια βουλευτική θέση στο Χαιρόπουλο κι όλα μέλι γάλα θα γινόντουσαν.

ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΟΡΑΚΟΥ ΚΑΚΟ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ*

Η Χρυσοφών πήγε να της πη πως θάχε γέρον άντρα, μύδασε τόσο στην όργη κ' έφυγε στα βουβά, ρίχνοντας μια λοξή ματιά στο Γιαννακό, που τίποτις κολό δεν του έλεγε! Έτσι το θεμέλιο του καινούριου αιώνα σπιτιού χιζότανα, φαίνεται, στον άμμο. Αν πής τώρα για τη γυναίκα τ' ο Μανώλη, κείνη, πως γέ μου, άλλης λυής περίδρομος του βγήκε, περιδρομος για ξόρκισμα! Παντρεύτηκε μια χορή, γλεντήσανε, χορέψανε, όλα καλά κι άξια καμωμένα, μα ή νύφη στά καλά καθούμενα χώλιασε. Ζάρωσε κι αυτή οέ μια γωνιά και τσιμουδιά δεν έβγαζε, σαν κάτι βαρύ να της πλάκωνε τά στήθια.

* Η άρχή του στο περασμένο φύλλο.

— Τ' έχεις, βέ κόη μου Ατουσα; Ψέ κασι ιά γιάνη.

Τής ειπ' ο γέρος της, μασώντας κάτι όρεχτικό, κι ο Μανωλός πήγε να της πιάση το σφυγμό, μπάς κ' είν' άνήμπορη. Κείνη τράβηξε το χέρι της με θυμό· δέν ήθελε γιτροσόφια, δέν ήθελε κολοπιάσματα και λαγούς με πετραχήλια, ένα μονάχα εχיתה.

— Τι προμα, μπρε γυναίκα; Για σένα, τάχα όλα μου!

— Να βάνης πανταλόνια, να μοιάζης του πατέρα μου. Τη βράκα δέν τη θέλω, να μ'ην τη δώ στα μάτια μου! Κοιτός ψαλμός άληλεία!

— Αμάν, μπρε γυναίκα!...

— Να μη σε ιδώ με βράκα, γιατί με πιάνει τα-ραμός!

Όσο συλλογιόταν ο Μανωλός το σήξιμο που θα παθύνανε τά κανά του και το ρεζιλίκι που θα πάθαινε, βγαίνοντας έξω σά μασκορής, τρέλλα του έχότανε και διαφέντειρε τη βράκα με τά σωστά του— Όλα όλα ναί, μα τη βράκα μου δέν την αλλάζω! Με βράκα μάγάπησε, με βράκα με πήρες...

Από κείνη τη μέρα ο Μανωλός, για να κάνη της γυναίκας του το χατίρι γυρνούσε μέζ' στο σπίτι ξεβράκωτος, μα τούτο μονάχα δέν της φάνηκ' άρεστό, για να φάνε ψωμί μερωμένο. Βλέποντάς τον κάθε πρωί να κουδίζη τη βράκα, πρι βρή άπ' το ρημάδι του, ταραμός την έπιανε και λυσσικό, πεύκανε τον έρσο Μανωλίδ να βλαστημή την ώρα που γεννήθηκε. Γραμμένο εΐτανε κ' οι δυο βλάμτες ιά πατήσουνε στην πητα. Σ'α σμίγαν' οι δυο τους στο μαγαζί, λέγανε τον πόνο τους, να παρηγορηθούνε, και σαν τους έπιανε καμιά φορά το μεράκι τραγουδούσανε σιγονά, με παράπονο:

Εσέ με βασανίζεις, μα τί μπορώ να πώ!

Όλα τά υποφέρω γιατί σε αγαπώ...

Κι άληθινά μ' όλες τις γκρίνιες και τις τυραγνίες κ' οι δυο τους αγαπούσαν εις γενέτες τους. Ο Γιαννακός στο κέφι εγκώμιζε τις κρυμμένες δημοφιές της Χρυσοφών, τάσπρα κι άγρότα της κοιλία, π' ανατριχίλα του φέρονε. Κι ο Μανωλός πάλι μοιγούσε πως εΐτανε οβέλτα και νοικοκυρά και πρόσουτε πάντα στο τέλος. Μπρε και μέσα στο σιχατόνα να την άμολήκω, κείνη καλόγρια θα μείνη, καείς δέν γγίζει πάνω της!... Μια μέρα, κεί που κοιτούσανε, λέει ο Γιαννακός σεκλεισμένος τ' ο Μανώλη: Βρε άδερφέ, σαν πάει έτσι δά το προμα οέ μακρός, διώξε σήμερα τη μια κι αύριο την άλλη, θά σφελήσω χωρίς άλλο το μαγαζί και θά φρεψήσουμ' άπ' την πείνα! Και σέ, πάλι, κακοροζίζετε, με την γκρίνια έγινες σαν τσίρος κ' οι τρίχες σου άσπρίσανε... Πρέπει να σκεφτούμε σαν άδέρφια, να σπά-

σουμε τὸ ξερό μας τί διάολο θὰ γίνη. ἀλλοιῶς χαθήκαμε! Καὶ πρῶτα πρῶτα γὼν δὲν μπορῶ νὰ δῶξω τίς πελάτισσες. Πές μου τώρα σὺ, Μανώλη, τὴν πετῆς τὴ βράκα;

Ὁ Μανωλὶδὸς χτύπησε τὴ γροθιά του σιὸ τραπέζι.—Μὰ τὸ γάλα τοῦ βύζαξα, Γιαννακό, τὴ βράκα μου γὼν δὲν τὴν ἀλλάζω!

— "Α! τότες, εἶπ' ὁ Γιαννακός, πρέπει νὰ γενῇ ἄλλη σκέψη! Ἔχουμε κ' οἱ δυὸ τὴν ἴδια τύχη καὶ τίς ἴδιες δυσκολίες. Οἱ γυναῖκες μας δὲν ἔχουνε μανιάνδες νὰ τίς συμβουλέψουντε, δὲν ἔχουνε θεῖες ἢ ἀδερφές, μαγκοῦφες κ' οἱ δυὸ τίς βρήκαμε. Καλὸ θάτουμε νὰ βεῖοκαμε καμμιά τους φιλενάδα, μὰ κεῖνες κλειστήκανε μέσα, οἱ γρονσουῆδες, καὶ γυναῖκα δὲ βλέπουνε! Ἔχω γὼν τὴ μάννα μου, μὰ τρώγεται μὲ τὴ νύφη σὰν τὸ σκύλο μὲ τὴ γάτα... Τί νὰ γενῇ τὸ λοιπὸν!

Ὁ Μανωλὶδὸς, πὺν τὸν ἄκουε σὰ χαζός, πῆρε μιὰ πρέζα ταμπάκο γιὰ φώτιση — "Αμ ξέρω γὼν τί νὰ γενῇ! Τὸ μυαλό μου πάει, νερούλιασε!

— "Ακου με, τὸ λοιπὸν, μέγα κ' ἔγνοια σου! Σὺ, μωρὲ Μανωλὶό, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἡ γυναῖκα μου δὲ σὲ θέλει, δὲν πατοῦσες πιά σιὸ σπίτι, σὰν κομήτη σὲ βλέπαμε... Αὐτό, μωρέ, εἶτανε μεγάλο φταίξιμο! Ἔχω γώ, ζαβέ, ἄλλον ἀπὸ σένα;

— "Οχι, Γιαννακό μου! Κοὶ σὲ ζωῇ καὶ σὲ θάνατο!

— "Απὸ σήμερα νάρχεσαι σιὸ σπ'τι μου πρῶτ, μεσημέρι, βράδι, ὅ,τι ὥρα σοῦ κεννίση, ἔσιωιτας καὶ νὰ μὴν εἶμαι σπ'τι μου. Νὰ ζητῆς, μωρὲ τὴ γυναῖκα μου καὶ νὰ τῆς μπῆς σιὴ μύτη, νὰ τῆς πιπύλῃς τὸ μυαλό, νὰ κατολάβῃ μιὰ φορὰ τῷ δικῷ σου μοῦκανε. "Αμα θὲς ἐσὺ μιλᾷς σὰν προφήτης. Μὲ κατάρβες;

— "Αἰντε, μωρὲ Γιαννακό, κι ἂ δὲ σοῦ τὴν κάνω πρόβατο, τοῦτο δὲ νὰ μοῦ γενῇ φαρμάκι! — τῆς ποκοῖθηκε ὁ Μανωλὶδὸς, στραγγίζοντας τὸ γεμάτο ποτήρι του.

— "Ο,τι μοῦ κάνεις, Μανωλὶό, ἀπ' τὸ θεὸ νὰ τῷ βρεῖς! Κ' ἐγὼ πάλι θὰ πηγαίνω σπ'τι σου, νὰ τὰ λέω μὲ τὴ δική σου. Θὰ διαφεντέψω, μωρὲ, τὴ βράκα σου, κάνοντάς τη νὰ πιστέψῃ πὼς στὰ Παρίσια οὐλοὶ μὲ βράκες ντυθήκανε! Σὰ βάλουν ἔτσι δὲ μυαλό, νὰ κάμουμε μιὰ λειτουργιὰ στὸν "Αἰ Δευτέρη, τὰ βάσανά μας σωθήκανε. Σὰ δὲ βάλουν πάλι, ἂς πᾶν αὐτὲς ἀπ' τὴ μιὰ μεριά καὶ μεῖς ἀπ' τὴν ἄλλη! Σέφωνοι;

— Σέφωνοι! — μουρμούρισε βραχνὰ κι ὁ Μανωλὶδὸς καὶ σφάλησε ροχαλίζοντας τὰ μάτια. Τὸ ἔρμο τὸ κρασί φαρμάκι τοῦγενε!

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ὁ Γιαννακὸς ἔκατσε κουνού-

πι τῆς Ἀρειτούσας κι ὁ Μανωλὶδὸς δὲν ἔλειπ' ἀπ' τὸ πλάι τῆς Χρυσουφιδῶς. Ἦν Ἀρειτούσα δὲ γκρίνιασε γιὰ τίς βίβιτες τοῦ Γιαννακοῦ, κ' ἡ Χρυσουφιδῶ φάνηκε σιὸ Μανωλὶό ἓνα κομμάτι μάλαμα. Κουράγιο, μπρὲ Γιαννακό, κ' ἡ γυναῖκα πάει νὰ γίνη πρόβατο! — Κουράγιο, μπρὲ Μανωλὶό, κ' ἡ γυναῖκα μου, θορῶ, θὰ τὰ σάξῃ μὲ τὴ βράκα! — Κι ἀληθινὰ τὸ κουράγιο τους δὲν εἶτανε ψεύτικο. Σὲ λίγες μέρες ὅλα γενήκανε μέλι καὶ γάλα, ἡ Ἀρειτούσα μοναχὴ τῆς σιδέρωσε τὴν καινούρια τοῦ Μανωλίου βράκα, κ' ἡ Χρυσουφιδῶ ἔκανε κολοκυθόπητα, νὰ στείλῃ σιὸς γειτόνισσες! Οἱ βλάμηδες ἀγκαλιαστήκανε, σὰν ἀδέρφια, καὶ φιληθήκανε, ἔκτο βάνοντις σιὸ κρασί πὺν πίνανε, ὁ Χάρος μοναχὰ νὰν τοὺς χωρίσῃ!

Περιοῦσαν ἔτσι δὲ οἱ μέρες, μ' ἀγάπες καὶ χαρές, κ' ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μπῆκε μέσ' σιὰ σπ'τια, πὺν πολὺ βασανιστήκανε! Μιὰ Κεριακή, Φλεβάρης εἶτανε κι ὁ κόσμος βγῆκε σιὴν λιακάδα σὰν τὰ μυρμήγκια, δὲν ξέρω πὼς τᾶφερ' ὁ διάτανος καὶ βγῆκε ὁ Μανωλὶδὸς σεργιάνι μὲ τοῦ Γιαννακοῦ τὴ γυναῖκα. Πήγαρε μακρυνὰ, πέρα πέρα σιὴν ἄκρη τοῦ Κάβου πὺν κανεὶς ποτὲ δὲ ζύγωνε. Μὲ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη κουβέντα, γιὰ νὰ περάσ' ἡ ὥρα, φανεται, γύρει' ὁ Μανωλὶδὸς νὰ δείξῃ τί κουνιέται κάτ' ἀπὸ τὴ βράκα μὰ δὲν πρόφτασε! Πίσ' ἀπὸ τὸ βράχο πὺν κρυφτήκανε, μὰς μοῦτες δυνάτὰ καὶ γέλια καὶ φωνές χαρῶπες ἀκουστήκανε! Δὲν πρόφτασε ὁ Μανωλὶδὸς νὰ συμαζέψῃ τὴ δόλια βράκα καὶ ξεπροβάλανε ἀγκαλιασμένοι, σὰν τρυγονάκια, ἡ Ἀρειτούσα κι ὁ Γιαννακός. Σαφνικὸ τοὺς ἤρθε κι ἄλαλοι γιὰ μιὰ στιγμὴ σταθήκανε, σὰ νὰ μὴν πιστευοῦν τὰ ἴδια τὰ μάτια τους. "Υστερεῖς οἱ γυναῖκες ριχτήκανε μὲ λύσσα ἢ μιὰ τῆς ἀληθινῆς, νὰ σωρομαδηθοῦνε, κι ὁ Γιαννακὸς χύμησε σιὸ Μανωλὶό μ' ἓνα σουγιὰ σιὸ χέρι καὶ τὸν ἀέρα τρούπησε! Πετύχτηκε ὁ Μανωλὶδὸς πὺν πίσω, φωνάζοντας ἄλλη μιὰ βολά:

— Μπρὲ Γιαννακό, τᾶδρέθι! Κόρακας κοράκουν κακὸ δὲν κάνει!

G. ABAZOS

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ — Νὰ περάσει λοιπὸν σιὴν ἀθανασία κ' ἔνχ γράμμα πολὺκροστο τοῦ Μιστριώτη πὺν δημοσιεύτηκε στοὺς «Καιροὺς» καὶ πὺν μᾶς τᾶζει γλέντια καὶ ψαχαρίες γιὰ σήμερα.

Νᾶ, τὸ γράμμα.

«Ἀξιοῖτε κ. Διευθυντὰ τῶν «Καιρῶν».

Μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως εἶδον ἐν τῇ σημερινῇ «Ἐστία», ὅτι πρόκειται νὰ ποιήσω φοβερὰν διαδήλωσιν κατὰ τῆς καθεστηκυίας ἀρχῆς, ἣν σέβομαι